

MAČKA

Svetlana Makarovič

I

V mačjih očeh je prostora
za eno samo noč.
Zjutraj se otrese teme
in mirno nastavi smrček soncu.
Nikoli se ne spominja
in ne pozna slutenj.
Še zvečer, ko ostra tema
stopa v njeno jasno oko,
se dolgo ne premaknejo
svetle ogrlice v šapah.

II

Vitka črna senca jo spremlja
čez bele strehe, čez bele strehe.
Lahka je in svetla
kot misel blazneža.
Skok je dolg in mehak,
drobno škrtajo koščice,
požirek mlačne krvi
ji zenice za hip mehko zastre.
In više, više čez bele strehe,
više čez bele strehe.
Ostra črna senca
šviga iz njenih nog.

III

Opoldne je nežen klobčič
na vročem cementu.
V zeleni tihoti oči,
prepreženi s tankimi žarki,
ni nobenega sledu.
Glavo nasloni, prazno, brez sanj,
na bela tla.
Ničesar ne ve o noči,
ki klije za daljno goro.

K A Č A

Svetlana Makarovič

I

Kot žlahten ogenj
plameni v njej strup.
Čez žareče kamenje se vije,
mrzla, vitka boginja.
Zlekne se soncu v dlan
in se mu zastrmi v oči.
Ubije vsako senco,
ki pade čez njeno čisto telo.
Hoče biti zlato okostje,
ko se vrne jesen.

II

Nerada se vrne v temo.
V sanjah pleše
počasne, žalostne plese,
njena senca je zlata v temi.
Zelen in svetel
plameni v njej strup.

Na njenem obrazu ni krinke.
Vsaka noč ji pokaže strašno ogledalo.
Vsaka noč vtisne črno verigo v njen hrbet.
Vsako noč ždi, črna in težka, v vlažnem pesku
in čaka daljnega sonca.
Vse bolj grenak je njen ploščati smehljaj.

III

Med žarečim kamenjem je plesala
vitka črna boginja
srdit ples smrti.
Sonce je odmikalo dlani.
Med trave je dahnil september.
Vzpela se je kot meč in omahnila.
Hotela je biti zlato okostje,
ko se vrne jesen.
Jeseni pa je bila le ožgana veja
v motnem zraku.
Nikoli nas do kraja ne použijejo zublji poletja.